

Ինչ մո'ր եկեր, բոլոր հոգնածներ և քննափորձներ...

Մատթեոս 11:28

Մարտի, 2016թ.
N 3 (76)

ԲԱՐԻ ԼՈՒԻ

Հոյակապ տպագրված 2009թ. Ճափարից

ԵՐԻՄԱՆՈՍ ՀԱՐՅԱԿ Ի ՄԵՌԵԼՈՑ.

ՕՐՀՆՅԱԼ Է ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

ԵՐԻՄԱՆՈՍԻ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մարտ, 2016թ., N8 (76)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրսիսար Ամիրբեկյան Քրիստոս հարյավ ի մեռելոց.....	1
Մամիկոն Ղազարյան Ունեցեք աղոթքի կյանք.....	4
Նրայր Ամիրբեկյան Մշակում և պարվաստում.....	6
Հանդիպում գեղափին.....	9
Տասներեք հարված.....	11
Ողորմություն.....	13
Երկինք փանող փրօլեյբուսը.....	15
Աստված հոգափար է.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԱՐՅԱՎ Ի ՄԵՌԵԼՈՅ

ՕՐՀՆՅԱԼ Է ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՔՐԻՍՏՈՍԻ

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, շնորհավորում ենք ձեր Սուրբ Չատիկը՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի հրաշափառ հարության տոնը: Այս օրը Քրիստոսին հավատացող բոլոր մարդկանց համար ամենահիշարժան ու ամենաուրախալի օրն է, քանի որ Քրիստոսն Իր անձը պատարագ մատուցեց ու մեռավ մեր մեղքերի համար, ինչպես նախօրոք ասված էր Հին Կտակարանի գրքերում: Նա երեք օր հետո հարություն առավ ու քառասուն օր մնաց երկրի վրա: Երևաց Կեփասին, հետո տասներկու առաքյալներին, հետո՝ հինգ հարյուրից ավելի եղբայրների (Ա Կորնթ.15:4): Քառասուներորդ օրը համբարձվեց, բարձրացավ երկինք ու մտավ ոչ թե ձեռագործ սրբարանը, որ ճշմարիտ սրբարանի օրինակն է, հապա՝ բուն երկինքը և մեզ համար ներկայացավ Հայր Աստծուն:

Հին Ուխտում Իսրայել ժողովրդի համար տարվա մեջ կար Աստծու կողմից սահմանված մի օր, որը կոչվում էր «քավության» կամ «մաքրման» օր: Դա յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրն էր, որ համապատասխանում է սեպտեմբերի տասին (Գևա.16:29-31, 23:27-32, Թվոց 29:7): Քահանայապետն այդ

օրը իր համար, իր տան բոլոր անդամների և ամբողջ Իսրայել ժողովրդի մեղքերի համար զոհ էր անում Աստծու առջև: Հետո զոհի արյունով մտնում էր Սրբություն սրբոց՝ Իսրայելի մեղքերի մաքրման ու քավության համար: Այդ զոհի միջոցով քավություն էր լինում, ու Իսրայելի բոլոր որդիների անմաքրությունը մաքրվում էր: Դրանից հետո ժողովուրդը համարվում էր Աստծու առջև մաքրված ու սրբացած: Աստծու առջև Իսրայել ժողովրդի մաքուր լինելը արդյունք էր ոչ թե նրանց բարի գործերի, այլ՝ Աստծու Խոսքի համաձայն մաքրման օրը քահանայապետի կատարած զոհի:

Այդ ամենը շուրջ էր գալիք բարիքների, որ պիտի կատարվեին հետագայում: Սակայն նոխազների ու ցուլերի արյունով ամեն տարի կատարվող զոհերը չէին կարող ընդմիշտ վերցնել մեղքերը, քանի որ մեկ անգամ մաքրվելուց հետո, ամեն տարի նորից մեղքի հիշատակություն էր լինում՝ խղճմտանքի հանդիմանության պատճառով, և պաշտոն մատուցողները չէին դադարում իրենց պաշտոնը մատուցելուց:

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, Ադամի մեղքից հետո մարդը դարձել էր

Ստ. 2016թ. թվական N 3 (76)

մեղքի գերին ու սատանայի ստրուկը: Նա զրկվել էր հավիտենական կյանքից, ու Աստծու արդար դատաստանը սպասում էր ամեն մեկին: Բայց Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ուղարկեց՝ փրկելու մարդուն Աստծու դատապարտությունից ու հավիտենական կորստից: Աստծու Որդին՝ Քրիստոսը, եկավ աշխարհ, մեռավ մեր մեղքերի համար ու հարություն առավ մեզ արդարացնելու համար: Պարտության մատնեց սատանային ու մեղքին և դուրս եկավ գերեզմանից:

Սիրելիներ, ինչպես որ քահանայապետի զոհաբերության միջոցով վերցվում էին Իսրայել ժողովրդի մեղքերը, այնպես էլ Քրիստոսը, որպես Աստծու զառ զոհ լինելով մարդկության համար, վերցրեց ամբողջ մարդկության մեղքը, մեռավ և երրորդ օրը հարություն առնելով հաղթեց մահվանը: Գերեզմանը պարտություն կրեց, կյանքը հաղթեց մահվանը:

Քրիստոսի հարությունը ապացույցն է այն բանի, որ Նա վճարել է մեր բոլոր պարտքերը՝ քավելով ոչ միայն մեր, այլև ամբողջ աշխարհի մեղքերը: Նրա հարությունը նաև մեր հարության նախապատկերն է: Մահը հարության մեջ մտնելու մուտքի դուռն է: Քրիստոսի հարությունը նոր սերնդի ու նոր դարաշրջանի սկիզբն էր: Քրիստոսի հարությունով մենք վերստին ծնվեցինք. «Օրինյալ է Աստված ու մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Հայրը, որ Իր առատ ողորմության համեմատ մեզ նորից ծնեց կենդանի հույսի համար՝ Հիսուս Քրիստոսի մեռելներից հարություն առնելովը» (Ա Պետր. 1:3):

Վերստին ծնունդ ունենալով՝ մենք Աստծու կյանքը կրում ենք մեր մեջ, ունենք երջանիկ հույս և սպասում ենք մեր Տեր Հիսուսի գալուստին:

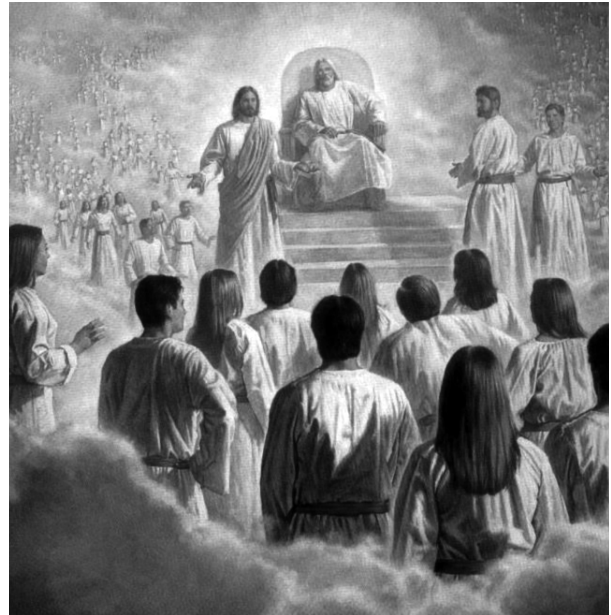
Սիրելիներ, եկե՛ք մի պահ ուշադրություն դարձնենք այն հանգամանքին, որ Տիրոջ հրեշտակը, երկնքից իջնելով, գնաց ու գլորեց գերեզմանի քարը:

Հրեշտակի տեսքը փայլակի պես էր, նրա հանդերձները՝ ձյունի պես սպիտակ: Այդ ժամանակ մեծ երկրաշարժ եղավ, գերեզմանի պահապանները վախից խռովվեցին ու մեռելի պես ընկան: Հրեշտակը պատասխան տվեց կանանց և ասաց. «...Դուք մի վախճաք, քանզի գիտեմ որ փնտրում եք Հիսուսին, որ խաչվեց» (Մատթ. 28:5): Հռոմեական զինվորների քաջությունը մեկ ակնթարթում փոխվեց մեծ

վախի ու մեծ խռովության, այնպես, որ նրանք մեռելի պես գետին ընկան: Եկե՛ք այս փաստը տեսնենք որպես գալիքի խորհրդանիշ: Ի՞նչ պետք է անեն անհավատները և պիղծերը վերջին օրը, երբ հնչի փողն ու Քրիստոսը գա Իր փառքով՝ դատելու աշխարհը: Ի՞նչ պետք է անեն նրանք, երբ տեսնեն բոլոր՝ թե՛ մեծ ու թե՛ փոքր մեռելների գերեզմաններից դուրս գալիս: Ինչպիսի՞ սարսափ ու ցնցում պիտի ունենան նրանց հոգիները, երբ հասկանան, որ այլևս չեն կարող ծածկվել Աստծուց և պետք է դեմառդեմ հանդիպեն Նրան, Ում խաչել են: Նրանք կհասկանան, որ կա հարություն, և կա Աստծու բարկություն: «Եվ լեռներին ու ապառաժներին ասում էին, Մեզ վրա ընկեք ու մեզ ծածկեք նրա երեսից՝ որ աթոռի վրա է նստում, ու Գառնուկի բարկությունից» (Հայտն. 6:16):

Սիրելիներ՛, հիմա եկեք ուշադրություն դարձնենք այն մխիթարական խոսքերին, որ ասաց հրեշտակը Քրիստոսին փնտրողներին. «Պատասխան տվեց հրեշտակն ու ասաց կանանց, Դուք մի՛ վախեցեք, քանզի գիտեմ որ փնտրում եք Հիսուսին, որ խաչվեց» (Մատթ. 28:5): Այդ խոսքերը շատ խորը իմաստ ունեն, դրանք բոլոր ժամանակներում Հիսուսին փնտրող հավատացյալ մարդկանց արթնացնելու և հարության կենդանի հույսով լցնելու համար են: Այս խոսքերն իսկական քրիստոնյաներին հուշում են չվախեցնալ այս աշխարհում կատարվելիք ոչ

մի բանից, քանի որ գալու է մեր Տերն ու մեզ տանելու է Իր մոտ: «....նորից կգամ ու ձեզ մոտս կառնեմ, որպեսզի ուր Ես եմ՝ դուք էլ այնտեղ լինեք» (Հովհ. 14:3):

Սիրելիներ՛, ուզում ենք Աստծուն փնտրող բոլոր քրիստոնյաներին հորդորել. մի՛ վախեցեք, գերեզմանը հաղթություն չունի, մահն ընկղմված է Քրիստոսի հաղթության մեջ: Եթե դեռ չեք ընդունել Քրիստոսին, հավատացե՛ք Նրան, Նա սիրում է ձեզ ու խաչվել և հարություն է առել նաև ձեզ համար: Կարևոր չէ, թե մեր մարմինները որտեղ գերեզման կգտնեն, գերեզմանի քարն ինչպիսին կլինի. ամենակարևորն այն է, թե ինչի՞ համար մենք հարություն կառնենք՝ կյանքի՞, թե՞ դատապարտության: Ամեն:

Հրահայր Ամիրբեկյան

Մատթ. 28:5-7, Մկ 16:7-8, ՄԼ 24:3-7

ՈՒՆԵՑԵՔ ԱՂՈԹՔԻ ԿՅԱՆՔ

Սիրելիներ, շատ կարևոր է Սուրբ Հոգու գործը, որը Տերն ուզում է հայտնի անել: Այն, ինչը մարդու կողմից անհնար է, Աստծու կողմից հնարավոր է: Ինչքան դեպքեր են եղել, որ որևէ խնդրի համար մարդիկ շատ ջանք են արել, փորձել են իրենց խելքով մի բանի հասնել, բայց ոչինչ չի ստացվել: Սակայն աղոթքից հետո, մի վայրկյանում խնդիրը լուծվել է: Այսօր մեր առջև ծա-

ռացած շատ խնդիրներ ու դժվարություններ կան, բայց, սիրելիներ, փորձեք մի քիչ հարատևել աղոթքի մեջ, սրտի խորքից կանչեք Տիրոջ անունը, մի՛ շտապեք, թույլ տվեք, որ Աստծու կամքն իրականանա ձեր կյանքում: Ինչպես գիտենք Հովհաննեսի

Ավետարանից, սամարացի կինը, որ գնացել էր Հակոբի ջրհորից ջուր տանելու, հանդիպեց Հիսուսին: Տերն ասաց այդ կնոջը. «Ով այս ջրից խմի, նորից կծարավի, բայց ով խմի այն ջրից, որ Ես նրան պիտի տամ, երբեք չպիտի ծարավի» (Հովհ. 4:13): Հիսուսն ուզեց հասկացնել, որ Իր տված ջուրը Կյանքի ջուր է, և այդ ջրից խմողը երբեք չի ծարավի: Եվ ի՞նչ կատարվեց. կինը թողեց իր կուժը, վազեց

քաղաք ու մարդկանց ասաց. «Եկեք տեսեք մի մարդու, որ ինձ ասաց ամեն բան, որ ես արել եմ: Արդյոք սա՞ է Քրիստոսը» (Հովհ. 4:29): Եվ այն քաղաքից շատ սամարացիներ գնացին Հիսուսի մոտ ու Նրան աղաչեցին, որ իրենց մոտ մնա: Նա երկու օր մնաց այնտեղ, և շատերը Նրան հավատացին Իր խոսքերի համար:

Սիրելիներ, Տերն ուզում է մեծամեծ

բաներ անել մեր կյանքում, միայն թե կամենում է, որ մենք գիտակցենք մեր մեղքը և խոստովանենք այն: Սամարացի կինը կյանքի ջրից և ուրախությունից օգտվեց այն ժամանակ, երբ անկեղծացավ: Սիրելիներ, չփորձենք ծածկել իրավիճակը, մենք չենք

կարող Տիրոջը խաբել կամ համոզել, ինչպես շատ անգամներ մարդկանց ենք անում: Հիշենք Հովսեփի տասը եղբայրներին, որոնք կանգնած էին նրա առջև և, Հովսեփին չճանաչելով, գիտե՞ք ի՞նչ էին ասում. «Մենք բոլորս մի մարդու որդիներն ենք. մենք շիտակ ենք...» (Ծննդ. 42:11): Հովսեփը լավ գիտեր, թե ովքեր են իր եղբայրները, նրանք տարիներ առաջ դաժանաբար վարվեցին իր հետ, բայց ասում էին, որ

իրենք շիտակ մարդիկ են: Տերը նեղություն թույլ տվեց նրանց կյանքում, ինչպես հավատացյալների կյանքում է թույլ տալիս, որպեսզի զղջան և խոստովանեն: «Իսկապես մենք շատ հանցավոր ենք մեր եղբոր հարցում, որովհետև տեսանք նրա հոգու տառապանքը, երբ մեզ աղաչում էր, և չլսեցինք, դրա համար է այս նեղությունը գալիս մեզ վրա»: Այդպես է Տերն անում նաև մեր կյանքում, միայն կարևոր է, որ մենք զղջանք: Սիրելիներ, ի՞նչն է պատճառը, որ շատ ընտանիքներում օրհնություն չկա: Օրհնություն չկա, որովհետև ամուսնու և կնոջ միջև խաղաղություն չկա, ու դա ազդում է նաև երեխաների վրա: Ինչքան ծանրացած սրտեր կան, որ չեն կարողանում արտահայտվել: Աստված թող օգնի, ծնկի՛ եկեք, Տիրոջ երե՛սը փնտրեք, խնդրե՛ք, որ Աստված մարդկային հպարտությունը կոտրի, որպեսզի կարողանաք խաղաղությամբ և սիրով իրար հետ ապրել, և այդ դեպքում Աստծու օրհնությունը կգա ձեզ վրա, և Աստծու փառքը կերևա ձեր ընտանիքում: Եթե ուզում եք, որ Աստված Իր փառավոր գործը կատարի ձեր կյանքում, ձգտեք, որ մաքուր և հանդարտ կյանք ապրեք ձեր ընտանիքում, որտեղ գերիշխողը սերը պետք է լինի:

Շատերը դատում, չարախոսում ու քամբասում են: Խնդրում են, որ հեռու մնաք այդ մեղքերից: Հիսուսն ասաց. «Մի՛ դատեք, որ չդատվեք: Որովհետև ինչ դատաստանով որ դատում եք,

նրանով պիտի դատվեք. և ինչ չափով որ չափում եք, դրանով էլ ձեզ պիտի չափվի» (Մատթ. 7:1-2): Իսկ Սաղմոս 50:19-21-ում գրված է. «Քո բերանը չարության ես տվել, ու քո լեզուն մեղքություն է հորինում. նստում ես ու եղբորդ դեմ խոսում, մորդ որդու դեմ չարախոսում ես: Այս բաներն արեցիր, ու Ես լռեցի. կարծեցիր, թե Ես էլ քեզ մման եմ, բայց հանդիմանելու եմ քեզ ու հերթով աչքերիդ առաջ եմ շարելու»:

Զգուշանանք մեր հոգիների համար, հսկենք մեր ճանապարհները: Սրբությունն ու մաքրությունը որքան կատարելագործվեն մեր մեջ, այնքան Աստծու հրաշալի գործերը կտեսնենք մեր կյանքում: Ամեն օր անձնաքննություն անենք, հետևենք, թե ինչպե՞ս է անցնում մեր կյանքը: Արթուն լինենք, հասկանանք Աստծու կամքը: Տերը կանչել է, որ մենք սուրբ լինենք Իր առջև ու սրբությունը կատարելագործենք Աստծու վախով: Շատերը մարդկանցից են վախենում, չեն ուզում, որ մարդիկ տեսնեն իրենց կատարած չար գործերը: Բայց Աստծու աչքերն ամեն ինչ տեսնում են: Սրբությունը կատարելագործենք ոչ թե մարդկանց վախով, այլ Աստծու վախով: Աղաչում են, որ աղոթքները շատանան ձեր կյանքում: Տեղ տվեք Աստծու Խոսքին ու աղոթքին և օրեցօր կզգաք, թե ինչպես է Տիրոջ փառքը շատանում ձեր կյանքում, և ինչպես են ձեր ընտանիքներն օրհնվում:

Մամիկոն Ղազարյան

ԹԻՖԼԻՍ, 2016 թ. Մ 3 (76)

ՄՇԱԿՈՒՄ ԵՎ ՊԱՏՎԱՍՏՈՒՄ

Գաղատացիների թղթի 5:4-ում կարդում ենք Պողոս առաքյալի խոսքերը. «Եթե փորձում եք Օրենքով արդարանալ, Քրիստոսից խզվում եք, շնորհից ընկնում»: Աստվածաշնչի ռուսերեն թարգմանության մեջ այս միտքն ավելի հստակ է ձևակերպված՝ «Остались вы без Христа»: Հասկանալի է, որ եթե ժողովրդին հարցնենք իրենց հավատքի մասին, նրանք կպատասխանեն, թե՝ մենք քրիստոնյա ենք: Քրիստոնյաների այդ համախումբը կոչվում է եկեղեցի, քանի որ այնտեղ կատարվում են պաշտամունքներ, աղոթքներ, կարիքավորներին օգնում են, կարճ ասած՝ կատարվում են կրոնական բոլոր արարողությունները, բայց առաքյալն ասում է՝ «մնացել եք դուք առանց Քրիստոսի»: **Քրիստոնեական եկեղեցի առանց Քրիստոսի.** եթե այս փաստը հնարավոր էր Պողոս առաքյալի կենդանության ժամանակ, ապա առավել ևս հնարավոր է այսօր, մեր ժամանակներում: Սուրբ Գիրքն ասում է. «Եթե նույնիսկ մենք, կամ երկնքից մի հրեշտակ ձեզ մի ուրիշ ավետարան քարոզի, քան այն, ինչ մենք քարոզել ենք ձեզ, նզովյալ լինի» (Գաղ.1:8):

Ինչպե՞ս տարբերել երկնքից իջած Ավետարանը մարդկանց հնարած «ավետարաններից»: Գաղատացիներ

րի 1:6-ում կարդում ենք. «Ձարմանում եմ, որ այնքան շուտ հեռացաք նրանից, ով ձեզ Քրիստոսի շնորհին կանչեց, և դարձաք մի ուրիշ ավետարանի...»: Մի փոքր հետո նույն Պողոս առաքյալն ասում է. «Սակայն ես, եղբայրներ, վկայում եմ ձեզ, որ այն ավետարանը, որ ինքս քարոզեցի, մարդուց չէ. քանի որ ես մարդուց չընդունեցի այն, և ո՛չ էլ որևէ մեկից սովորեցի, այլ՝ Հիսուս Քրիստոսի հայտնությամբ» (Գաղ. 1:11-12): Ինչպե՞ս տարբերենք երկնքից իջած Ավետարանը մարդկանց հնարած ավետարաններից: Այս հարցին պատասխանելու համար բերենք օրինակ՝ պատկերացնենք մի ծառ, որը լավ պտուղ չի բերում, և մենք ուզում ենք փոխել այդ ծառի պտուղը: Այստեղ, իհարկե, որևէ չար նպատակ կամ վատ բան չկա, բայց մեխանիկորեն, առանց հասկանալու խաբվելով հակառակորդից, լինելով հոգևոր մանուկ և ոչ թե այր, մենք թույլ ենք տալիս մի շատ կարևոր սխալ: Ո՞րն է այդ սխալը: Մխալն այն է, որ մենք չենք նկատում, որ հակառակորդին հաջողվում է շրջանցել գլխավոր հարցը և մեր ուշադրությունը շեղել մեկ այլ հարցի վրա: Հարցի էությունն այն է, որ մեզ անհրաժեշտ է փոխել ծառի պտուղը այնպես, որ ծառը լավ պտուղ տա: Ի՞նչ անել, որ ծառի պտուղը փոխվի:

Ահա խնդրի էությունը: Առաջարկվում են հետևյալ երկու տարբերակները.

Առաջինը՝ առաջարկվում է ծառը լավ մշակել:

Երկրորդը՝ առաջարկվում է պատվաստ անել:

Առաջին տարբերակի վերաբերյալ ասենք, որ ծառը լավ մշակելով հնարավոր չէ պտուղը փոխել: Որքան էլ լավ մշակենք խնձորի ծառը, նրա պտուղը նորից կմնա խնձոր ու երբեք ծիրան չի դառնա: Հնարավոր է՝ մշակելու արդյունքում պտուղը ինչ-որ չափով լավանա, բայց ուրիշ պտուղ չի դառնա: Այսինքն՝ որքան էլ ջանք թափենք, ծառի պտուղը չի փոխվի:

Պատվաստ անել՝ նշանակում է ուրիշ ծառից բերել մի շյուղ, որը պարունակում է կյանքի տարր, և այն տեղադրել մեր ծառի մեջ: Այս եղանակով տեղի է ունենում կյանքի փոխանցում մի ծառից մյուսին: Հասկանալի է, որ այս առաջարկը էապես տարբերվում է ծառը այսպես կամ այնպես մշակելու մնացած բոլոր առաջարկներից: Ինչպես նշեցինք, մշակելու բոլոր ձևերը որևէ լուրջ արդյունք չեն տալիս, այսինքն՝ չեն կարող փոխել ծառի պտուղը: Ուրեմն, ծառի պտուղը փոխելու համար անհրաժեշտ է միայն պատվաստման տարբերակը: Իսկ ի՞նչ արդյունք է տալիս պատվաստումը: Եթե հասկանանք, որ ծառը մարդն է իր բոլոր մեղքերով ու չարություններով հանդերձ, ապա ծառի պտուղը փոխելու համար տարբեր ձևերով մշակելու

բոլոր տեսությունները մարդկանց հնարած կրոնական ուսմունքներն են: Այդ բոլոր ուսմունքներն ըստ էության նույնն են, նրանք ունեն մարդուն կատարելագործելու, լավացնելու և բարի դարձնելու նպատակ: Դրանք բոլորը մարդկային մեթոդներ ու հնարքներ են և չեն կարող մարդու ժամանակավոր կյանքը փոխել Աստծու առաջարկած հավիտենական կյանքով:

Երկրորդը պատվաստման մեթոդն է. դա երկնքից իջած Ավետարանն է՝ աստվածային կյանքի փոխանցումն է Աստծուց մարդուն: «Եվ եթե ճյուղերից ոմանք կոտրվեցին, և դու, որ վայրի ձիթենի էիր, նրանց տեղում պատվաստվեցիր ու հաղորդակցվեցիր արմատին ու ձիթենու պարարտությանը, մի՛ պարծեցիր ճյուղերի դեմ» (Հռովմ. 11:17): Պետք է հստակ ընդգծենք աստվածային կյանքի հավիտենական և մարդկային կյանքի ժամանակավոր լինելը: Մարդը, ամբողջ ուշադրությունը դարձնելով իր վարքի չար պտուղները փոխելու պրոբլեմին, չի հասկանում, չի ճանաչում և չի ընդունում, որ իր մարդկային կյանքը հավիտենական չէ, իսկ աստվածային կյանքը հավիտենական է: Մարդուն թվում է, որ եթե ինքը հայտնվի լավ պայմանների մեջ, ապա երջանիկ կապրի: Ադամը դեռ մեղք չէր գործել և գտնվում էր դրախտային պայմաններում, բայց իրեն լավ չէր զգում մենակության պատճառով: Մենակության զգացումը շատ դժվար հոգեկան պրոբլեմ է: «Եվ Աստված

Պատիվ, 2016թ., № 3 (76)

ասաց՝ լավ չէ Ադամի համար, որ մե-
նակ լինի»։ Մարդն իր հոգեբանությամբ
ձգտում է փրփուրներից կախվելով
իրեն համոզել, որ ինքը հավիտենական
կյանք ունի, և որ իրեն ընդամենը լավ
պայմաններ են պետք։ Մեղքի գերու-
թյունից ազատվելու փաստը ծայրա-
հեղորեն ընդգծելով՝ մարդը շփոթվում է
և մոռացության է տալիս հիմնական
պրոբլեմը։ «Հիսուս Քրիստոսով եղած
կյանքի հոգու օրենքը ինձ ազատեց
մեղքի և մահվան օրենքից» (Հռովմ.
8:2)։ Այսինքն՝ կյանքի հավիտենական
կամ ժամանակավոր լինելու հարցը
վրիպում է մարդու աչքից, նրա հոգևոր
տեսողությունից, և մարդը սկսում է
մտածել իր վարքը լավացնելու վրա,
որը որևէ արդյունք չի տալիս։ Նա
մոռանում է, որ իր մարդկային կյանքը
ժամանակավոր է, իսկ Աստծու առա-
ջարկած՝ կյանքը՝ հավիտենական։
Բայց Աստված մեզ շնորհում է հավի-
տենական կյանքը, երբ մենք հավա-

տում ենք Նրա սուրբ անվանը։ Այդ
դեպքում հավատքի միջոցով կատար-
վում է պատվաստում, մարդու ժամանա-
կավոր կյանքը փոխվում է Աստծու
առաջարկած հավիտենական կյանքի։
Այսինքն՝ վատ պտուղը փոխվում է
հրաշալի ու լավ պտղի։ Մարդն, Ավե-
տարանի միջոցով ընդունելով աստ-
վածային կյանքի շնորհը, դառնում է
Աստծու որդի և ունենում է հավիտե-
նական կյանք։ Եթե հիմա դու վատ
պտուղներ ես տալիս և ուզում ես լավ
պտուղներ ունենալ, մի՛ մտածիր այլ
ճանապարհների մասին, պատվաս-
տումից բացի ուրիշ ճանապարհ չկա։
Բոլոր մնացած ճանապարհները
մարդկանց հնարած ավետարաններն
են, որոնք մարդկանց շեղում են գլխա-
վոր ճանապարհից՝ մոլորեցնելով ու
հեռացնելով Աստծուց ու աստվածա-
յին կյանքից։

Հրայր Ամիրբեկյան

ՀԱՆԴԻՊՈՒՄ ԳԵՏԱՓԻՆ

*Կանչի՛ր Ինչ, և ես քեզ պիտի պատասխանեմ, և ես քեզ
մեծամեծ ու անհասանելի բաներ իմացնեմ, որ դու չգիտես:*

Երեմիա 33:3

Մի գյուղում հաշտ ու համերաշխ ապրում էին երկու եղբայր: Նրանք վաղուց էին կորցրել ծնողներին և մանկուց էին սովորել ինքնուրույն ապրել: Գյուղում բոլորն էին նրանց հարգում, որովհետև չնայած իրենց երիտասարդ տարիքին, շատ կազմակերպված էին ու կարգապահ:

Չնայած մեծ ընտրությանը՝ նրանք չէին շտապում ամուսնանալ, վախենում էին սխալվել: Այդ ժամանակ էր, որ ավագ եղբայրը հետաքրքրվեց Աստծու Խոսքով:

Ամեն բան սկսվեց նրանից, որ Ստեփանին աշխատանքի վայրից ծովափնյա մի հանգստյան տան ուղեգիր տվեցին: Պարզվեց, որ սենյակի նրա հարևանը իրեն հասակակից հավատացյալ երիտասարդ է: Նրանք արագ մտերմացան, և Նիկոլայը Ստեփանին սովորեցրեց սնվել Աստծու Խոսքով:

Ստեփանն առաջ էլ հավատում էր Աստծուն, աղոթում էր, երբ տեսնում էր, որ չի ապրում այնպես, ինչպես պետք է:

Արձակուրդից վերադարձավ արդեն հավատացյալ դարձած, իսկ որոշ ժամանակ անց միացավ Աստծու եկեղեցուն:

Իսկ այժ, փոքր եղբայրը դեպքերի

այսպիսի ընթացքից խիստ դժգոհ էր: Չէ՞ որ նրանք սովորաբար ճաշից առաջ մի-մի բաժակ խմում էին, իսկ ճաշից հետո միասին ծխում էին տան բակում... և ընդհանրապես ամեն հարցում լեզու էին գտնում:

Ստեփանն անմիջապես հրաժարվեց իր վատ սովորություններից, անընդհատ Աստվածաշունչ էր կարդում, աղոթում: Նա փորձեց Իվանին էլ վկայել Աստծու Խոսք, բայց նա կտրականապես հրաժարվեց.

- Իզուր ջանք մի՛ թափիր, ես համոզված ամբաստանեմ, ուրիշներին փորձիր համոզել:

Եղբայրների առաջվա հարաբերություններից նշույլ անգամ չէր մնացել: Երբ Վանյան իմացավ, որ Ստեփանը մի քանի ամսով գնում է քաղաք՝ քրիստոնեական կրթություն ստանալու, թեթևությամբ զգաց՝ մտածելով, որ վերջապես կազատվի հավատացյալ եղբոր ներկայությունից:

Սրտի խորքում նրան դուր էին գալիս եղբոր մեջ կատարված փոփոխությունները, սակայն անձամբ էր ցանկանում համոզվել Աստծու զոյությանը:

Գնալուց առաջ Ստեփանն ամուր

Մարտի 2016թ., № 3 (76)

գրկեց եղբորն ու ասաց.

- Վա՛նյա, եթե հանկարծ փորձանքի մեջ ընկնես, կանչիր Աստծուն, քանի որ գրված է. «Ով Տիրոջ անունը կանչի, պիտի փրկվի»:

Բայց Վանյան խիստ բարկացավ ու հայտարարեց, որ ինքը համոզված աթեիստ է.

- Ես քեզ խնդրել էի, որ ինձ չհամոզես... դու հասկանում ես, որ ես չեմ կարող դիմել մեկին, ում չեմ հավատում:

- Իսկ դու, ամեն դեպքում, դիմիր:

Առանց եղբոր տունն ավելի տխուր դարձավ: Իվանը մի շիշ գարեջուր վերցրեց ու գնաց գետում լողալու: Նա մանկուց էլ լավ էր լողում, գյուղացիներից ոչ ոք նրա չափ երկար չէր կարողանում ջրի տակ մնալ: Նա երկար փնտրեց ու վերջապես գտավ մի ափ, որտեղ մարդիկ չկային: Այստեղ գետի խորությունը մոտ վեց մետր էր, բայց Վանյան վստահ էր իր ուժերին ու հմտություններին:

Սովորականի նման նա մտավ ջուրն ու սկսեց լողալ դեպի դիմացի ափը: Հանկարծ ողջ մարմինն սկսեց ջղաձգվել ու սուզվել ջրի տակ: Նա իր վերջին ուժերը հավաքեց ու ձգվեց դեպի արևը: Երբ ջրից դուրս եկավ, ինչքան ուժ ուներ՝ հավաքեց ու սկսեց օդ ներշնչել: Նա հայացքն ուղղեց դեպի անամպ երկինք, որը նրան շատ ավելի գրավիչ երևաց, քան երբևէ. «Ես այն տեսնում եմ վերջին անգամ, վերջին...», սարսափով մտածեց նա և նորից սկսեց սուզվել: Հանկարծ այդ

պահին նա հիշեց մեծ եղբոր խոսքերը. «Եթե հանկարծ փորձանքի մեջ ընկնես, կանչիր Աստծուն, գրված է. «Ով Տիրոջ անունը կանչի, պիտի փրկվի»:

Արդեն խեղդվելով, մի կերպ կարողացավ կանչել. «Հիսուս Քրիստոս, եթե Դու կաս, փրկիր ինձ: Ուզում եմ հավատալ, շատ եմ ուզում...»: Վերջին բառերը նա ասաց արդեն շատ պարզ, որովհետև արդեն չէր սուզվում, ավելի շուտ՝ չէր էլ կարող սուզվել: Անհասկանալի կերպով գետի ավազոտ հատակը բարձրացել էր, ու նրա ոտքերն արդեն ամուր հաստատության վրա էին:

Ափ դուրս գալով՝ Իվանն ընկավ ծնկների վրա ու ասաց.

- Տե՛ր, Դու կաս, այդ Դու բարձրացրիր գետի ավազը ու փրկեցիր ինձ նման անհավատին: Շնորհակալ եմ: Այժմ և միշտ ես Քոնն եմ:

Մի ամիս հետո Ստեփանը վերադարձավ դասընթացներից: Եղբայրը տանը չէր: Նա ձեռքի պայուսակը դրեց դռան ետևում և ուղղակի գնաց աղոթատուն: Հավաքույթն արդեն սկսվել էր, և Ստեփանը հիացմունքով տեսավ, որ եղբայրն էլ է այնտեղ: Երբ հավաքույթից հետո երկու եղբայր գրկեցին իրար, Իվանն ասաց Ստեփանին.

- Եթե Պետրոսը քայլում էր ջրի վրայով, ապա Տերն ինձ համար ջրի հատակը բարձրացրեց, որպեսզի ես ավազի վրայով քայլելով անցնեմ:

«Նաչի Դնի», p. 2113

ՏԱՍՆԵՐԵՔ ՀԱՐՎԱԾ

Պատմության մեջ կարելի է հանդիպել շատ զարմանալի դեպքերի: Դրանցից մեկը կապ ունի Անգլիայի հարավում գտնվող Պլիմուտ քաղաքի քաղաքապետարանի վրա տեղադրված ժամացույցի հետ:

Կեսգիշեր էր, երկու անձնավորություն ժամացույցի տակ կանգնած լսում էին ժամացույցի համաչափ զարկերն ու ստուգում իրենց ժամացույցները: Եվ հանկարծ, տասներկու զարկից հետո հարվածեց ևս մեկը՝ տասներեքերորդը: Նրանք զարմացած իրար նայեցին, թափահարեցին գլուխներն ու շարժվեցին տարբեր ուղղություններով: Նրանցից մեկին կոչում էին կապիտան Յարգիս:

Այդ օրվանից բավական ժամանակ էր անցել: Մի օր, արշալույսին կապիտանն արթնացավ հոգում մի տարօրինակ անհանգստությամբ, կարծես ինքը պարտավոր էր կատարել ինչ-որ կարևոր, անհետաձգելի բան: Նա այդ անհասկանալի անհանգիստ վիճակից արագ-արագ հագնվեց և իջավ բակ: Բակում նրան արդեն սպասում էր թամբած ձիու սանձից բռնած ծառան:

- Մի՞թե ես պահանջել էի ձին թամբել,- հարցրեց զարմացած կապիտանը:

- Ո՛չ, բայց ես, չգիտեմ ինչու, համոզված էի, որ դուք շտապ ինչ-որ տեղ պիտի գնաք,- պատասխանեց ծառան:

- Դե ինչ,- ասաց կապիտանը,- տեսնենք սրանից ինչ է դուրս գալու:

Նա թռավ թամբին և թույլ տվեց ձիուն ինքնուրույն ընտրել ճանապարհը: Չին սկսեց սուրալ գետեզերքի ճանապարհով և անշարժ մեխվեց գետանցման մոտ:

Լաստանավորողը նույնպես կարծես նրան էր սպասում, որովհետև հենց կապիտանը հայտնվեց լաստանավի վրա, նա անմիջապես նրան տեղափոխեց մյուս ափ:

- Այս քաղաքում ինչ-որ բա՞ն է կատարվել,- հարցրեց կապիտանը քաղաքի պահակակետն անցնելիս:

- Ոչ մի արտառոց բան, չնայած դատարանի դահլիճում մի հանցագործի, կարծես մարդասպանի դատն է լսվում...

Կապիտանը ձիու սանձն ազատ արձակեց, և ձին նրան տարավ ուղիղ դատարանի դահլիճ: Այն պահին, երբ

Մեկ, 2016թ. Մհմ Մհմ Մհմ

կապիտանը մտավ դատարանի դահլիճ, դատավորը մեղադրյալին հարցնում էր.

- Կարո՞ղ եք էլի ինչ-որ բան ավելացնել ձեզ արդարացնելու համար:

- Իմ անմեղությունը կարող է ապացուցել միայն մի մարդ, բայց ես նրա ոչ անունը գիտեմ, ոչ էլ հասցեն: Այդ գիշեր Պլիմուտի քաղաքապետարանի ժամացույցը կեսգիշերին հարվածեց տասներեք անգամ, և մենք երկուսս էլ զարմացանք այդ բանից: Միայն այդ անձնավորությունը կարող էր հաստատել, որ սպանության ժամանակ ես եղել եմ Պլիմուտում, հետևաբար ես

մարդասպանը չեմ: Բայց որտեղ է նա՝ հայտնի չէ:

- Ես այստեղ եմ,- արձագանքեց կապիտանը:

Մարդու անմեղությունն ապացուցվեց, և նա ազատ արձակվեց:

Ո՞վ ստեղծեց հանգամանքների այդ շարքը, որը որոշիչ եղավ հետագայի համար: Ո՞վ տարավ կապիտանին անքննելի ճամփաներով՝ անմեղին անխուսափելի մահից փրկելու համար:

Դե իհարկե, դա մեր Մեծ, Բարեգութ և Ամենակարող Երկնային Հայրն էր:

«Ուրեմն արքուն եղեք, որովհետև չգիտեք, թե ո՞ր ժամին կգա ձեր Տերը: Բայց այս իմացեք, եթե տանքերն իմանար, թե որ ժամին է գողը գալու, կհսկեր և թույլ չէր տա, որ իր տունը ծակեն: Դրա համար դուք էլ պատրաստ եղեք, որովհետև Մարդու Որդին կգա այն ժամին, երբ դուք չեք սպասում» (Մատթ. 24.42-44):

Մի ավետարանիչ շուկայի վաճառողներից մեկին հարցնում է. «Բարեկա՛մ, ի՞նչ ես կարծում, Տեր Հիսուս Քրիստոսը հիմա՞ կգա»: Վաճառողը պատասխանում է. «Չեմ կարծում, թե հիմա կգա»: Ավետարանիչը, Մատթ. 24.42-44-ը հիմք ընդունելով, ասում է. «Քո չկարծած ժամին կգա Աստծու Որդին»: Եվ այսպես, ավետարանիչը շատ վաճառողների է նույն հարցը տալիս, և բոլորն էլ պատասխանում են. «Չենք կարծում, թե հիմա կգա», և նա բոլորի համար էլ Մատթ. 24.42-44-ն է կարդում:

Այո՛, աշխարհում ամենամեծ արկածներն ու ամենասարսափելի պատահարները մեր չկարծած, չակնկալած ժամանակ են տեղի ունեցել, ուստի պատրաստ լինենք, որովհետև Տիրոջ գալուստն էլ հանկարծակի կլինի:

ՈՂՈՐՄՈՒԹՅՈՒՆ

*«Բարությունը մի խնայիր որին որ կվայելե,
երբ որ չեռքումդ հնարավորություն կա անելու»:*

Առակաց 3:27

Մեծ քաղաքի փոշոտ մայրուղիներից մեկի եզրով, երեքավոր ու սայթաքելով քայլում էր ցնցոտիներ հագած մի հիվանդ ծեր մարդ: Նա նստեց ճամփեզրյա մի քարի, ձեռքերով ծածկեց երեսն ու սկսեց լացել: Նա հիշում էր, որ մի ժամանակ ինքն առողջ էր ու հարուստ, հիշում էր, թե ինչպես իր ողջ ուժն ու հարստությունը տվեց ոչ միայն բարեկամներին, այլև նույնիսկ թշնամիներին: Այժմ նա չուներ նույնիսկ հանապազօրյա հաց: Բոլոր մերձավորները նրան լքել էին դեռ թշնամիներից առաջ: Մի՞թե ինքը հիմա պետք է այնքան ցածրանա, որ ողորմություն խնդրի: Նա շատ դառնացած էր և ամաչում էր: Իսկ արցունքները հոսում էին ու հոսում:

Հանկարծ նա լսեց, որ մեկն իրեն իր անունով կանչում է: Դժբախտը բարձրացրեց գլուխն ու իր առջև տեսավ մի անծանոթի: Նրա դեմքը հանդարտ էր, բայց ոչ խիստ, հայացքը՝ թափանցող, բայց ոչ չար:

- Դու քո ողջ հարստությունը բաժանել ես,- լսվեց անծանոթի հանդարտ ձայնը,- բայց արդյոք ափսոսում ես արածիդ համար:

- Չեմ ափսոսում,- հոգոց հանելով ասաց ծերունին,- սակայն այժմ ես մեռնում եմ սովից:

- Մի՞թե քիչ աղքատներ են եղել, ովքեր քեզ են ձեռք պարզել, և դու նրանց նկատմամբ դրսևորել ես քո ողորմությունը:

Ծերունին ընկավ մտածումների մեջ:

- Ուրեմն այսօր դու էլ վայր դիր քո հպարտությունն ու ձեռքդ մեկնիր ողորմություն խնդրելու: Հնարավորություն տուր ուրիշներին, որ իրենք էլ իրենց ողորմածությունը դրսևորեն:

Ծերունին գլուխը բարձրացրեց, բայց անծանոթն այլևս չկար, իսկ ճանապարհին հայտնվեց առաջին անցորդը, որին ձեռք երկարեց նա: Անցորդն արհամարհանքով երեսը շրջեց ու անցավ՝ առանց մի գրոշ տալու: Բայց նրանից հետո եկավ մի բարի մարդ, որը նրան այնքան գումար տվեց, որ նա կարողացավ հաց գնել: Այդ ցամաք հացը նրան շատ քաղցր թվաց, իսկ նրա սրտում արդեն դառնություն չկար, կար մի պայծառ ուրախություն...

Ստեփանն 2016թ. թվական (76)

Արդյոք բոլոր ողորմություն խնդրողներին պե՞տք է տալ: Գուցե ոմանց ընդհանրապես չպետք է տալ: Եվ արդյոք վարձք կստանա՞նք, ով ողորմություն տալուց հետո հանդիմանում է աղքատին:

Բարեգործության մասին առաջին հիշեցումները կան դեռ Հին Կտակարանում: Աստված սովորեցնում է, որ բարեգործությունը առաջին և անհետաձգելի գործն է: Աստվածաշնչի էջերում մենք բազում անգամներ կարդացել ենք այն պահանջի մասին, որ մարդիկ կարիքավորների նկատմամբ լինեն կարեկից, չհետաձգեն օգնությունն ու տկարին անողորմաբար ետ չդարձնեն: Տերը կոչ է անում հարստությունն օգտագործել թե՛ մերձավորի, թե՛ ընկերոջ համար, թույլ չտալ, որ այն

ցեցն ուտի:

- Կերակրել սովածին (Եսայա 58:7)
- Ջուր տալ ծարավին (Առ.25:21)
- Հագցնել մերկին (Եսայա 58:7)
- Օգնել հիվանդին ու անդամալուծին (Հոբ 29:15)
- Օգնել որբին ու որբնայրուն (Առ. 31:8)
- Տուն ընդունել անարունների ու օտարականներին (Եսայա 58:6):

Ողորմածությունը քրիստոնեական ուսմունքի հիմնաքարերից մեկն է, որը հասանելի է բոլորին: Այս հոգևոր քաջագործությունը կարող է կատարել մեզանից յուրաքանչյուրը:

Ողորմություն անելու Ավետարանական պատգամը միանշանակ է ու պարզ՝ **տալ «ամեն քեզանից խնդրողին» (Ղուկ.6:30):**

ԾԵՐ ՓՆԴԱՊԵՏԸ

Մի ծեր գնդապետ կար, որ քաղաքացիական պատերազմի օրերին մեծ հարգանքի էր արժանացել և մեծ համբավ էր վաստակել ուրիշներին տիրելու, կառավարելու իր կարողությամբ և ազդեցությամբ: Մի օր քաղաքում խռովություն է ծագում: Կացությունն այնքան է վարթարանում, որ իշխաններն անկարող են լինում ըմբոսությունը զսպել: Սրիպված կանչում են ծեր գնդապետին, և երբ նա գալիս է, խռովարարներն իսկույն ցրվում են, ու խաղաղություն է տիրում: Ցավոք, որոշ ժամանակ անց այս ծեր գնդապետին հարբած վիճակում մեռած են գտնում գիներանը: Այո՛, ուրիշներին զսպելու մեջ նա մեծ վարպետ էր, սակայն իրեն զսպելու մեջ՝ անհաջող ու չախողակ: Առակաց 16:32-ում կարդում ենք. «Երկայնամիտ մարդը հզոր մարդուց լավ է, ու իր հոգին զսպողը՝ քաղաք գրավողից»:

ԵՐԿԻՆՔ ՏԱՆՈՂ ՏՐՈՒԵՅԲՈՒՄԸ

Տրուելիքուսը գնում էր իր սովորական երթուղով: Մարդիկ իջնում էին ու բարձրանում: Վերջին կանգառներին ներսում մնացել էին երկու կին ու մի փոքրիկ, աղքատ հագնված տղա երեխա՝ մեծ ու շատ քախժոտ աչքերով: Կանանցից մեկն իջավ նախավերջին կանգառում, իսկ տոմսավաճառը, կարծելով, թե տղան նրա հետ է, ասաց.

- Տիկին, Դուք մոռացել եք Ձեր երեխային:

- Սրա՞ն, ինչ է... այսպիսի անխնամը չի կարող իմ որդին լինել,- զզվանքով պատասխանեց նա:

- Դու ո՞ւմն ես, տղա ջան, կարո՞ղ է մոլորվել ես,- հարցրեց տոմսավաճառը:

- Ե՛ս... ես ոչ ոքիցն էլ չեմ, ես մեռակ եմ գնում:

- Երեխաները չեն կարող ոչ ոքինը չլինել: Որտե՞ղ է մայրիկդ, դու մոլորվել՞ ես:

- Իմ մայրիկը երկինք է գնացել, ու ես էլ եմ ուզում այնտեղ գնալ: Մորաքո՛ւյր, Դուք գիտե՞ք, թե որ համարի տրուելիքուսն է երկինք գնում:

- Փոքրի՛կս, այդպիսի երթուղի չկա, և այնտեղ հասնելն էլ հեշտ չէ:

- Բայց ես ուզում եմ մայրիկիս

տեսնել... մի՞թե ոչ մի բանով չի կարելի երկինք հասնել:

Այստեղ մյուս՝ ավելի երիտասարդ կինը մոտեցավ տղային, գրկեց նրան ու քնքշորեն սեղմեց կրծքին:

- Ի՞նչ է անումդ, տղա՛ս:

- Ընդհանրապես ես Միտյան եմ, բայց հիմա ինձ անվանում են 57:

- ...

- Ես մանկատանն եմ ապրում: Այնտեղ շատ երեխաներ կան, ու ոչ ոք անուն չունի: Դաստիարակչուհին չի կարող բոլորին հիշել և մեզ թվերով է կանչում:

- Քեզ համար դժվա՞ր է այնտեղ...

- Ինձ ոչ ոք չի սիրում: Մայրիկը միշտ համբուրում էր ինձ, ինձ համար հեքիաթներ էր պատմում երեկոյան ու օրորոցային էր երգում: Մենք միասին մահա աղոթում էինք: Ես շատ եմ ուզում տեսնել մայրիկիս: Նա գնացել է ու էլ չի վերադարձել: Մորաքո՛ւյր, իսկ դուք եղե՞լ եք երկնքում:

- Դեռ ոչ, բալիկս, բայց ես գիտեմ, թե ինչպես կարելի է այնտեղ գնալ: Դու ինքնուրույն չես գտնի ճանապարհը: Ուզո՞ւմ ես քեզ մեր տուն տանեմ: Մենք միասին կապրենք ու կսպասենք Քրիստոսին: Նա կարող է մեզ տանել

Պատկեր, 2016թ., ՇՆՅ (76)

երկինք, որտեղ այժմ քո մայրիկն է ապրում:

Տղայի աչքերում հույս առկայծեց: Նա սեղմվեց բարի կնոջը, ինչպես նախկինում մորն էր սեղմվում, և կինը քնքշորեն շոյեց նրա գլուխն ու սիրալիք ժպտաց:

Վերջին կանգառում նրանք իջան: Տոմսավաճառն ու վարորդը երկար

ժամանակ նայում էին նրանց ետևից: Նրանցից մեկն ասաց.

- Մեր երթուղում «Երկինք» կանգառը նշված չէ, բայց այնուամենայնիվ ինձ թվում է, որ այն կա այս գծում:

Աստված բնակվում է այնտեղ, որտեղ սերն է բնակվում: Իսկ երկինքը մոտ է այնտեղից, որտեղ Աստված է բնակվում:

ԱՍՏՎԱԾ ՀՈԳԱՏԱՐ Է

«Ոչ մի քանի մասին մի՛ մտախոզվեք, այլ թող ամեն քանում աղոթքով, աղաչանքով և գոհությամբ՝ ձեր խնդրանքները հայտնի լինեն Աստծուն: Եվ Աստծո խաղաղությունը, որ ամեն հասկացողությունից վեր է, պիտի պահի ձեր սրտերն ու մտքերը Քրիստոս Հիսուսով»:

Փիլիպեցիս 4: 6-7

Մի քանի ամիս աշխատանք չկար: Բոլոր դռները կարծես փակված լինեին: Գնալով ավելանում էին պարտքերը, և ոչ մի լույս չէր երևում: Գիշերվա մի պահի քնից արթնացա և զգացի սատանայի ներկայությունը շոշափելի կերպով: Եվ մտքերով սկսեց ինձ հետ զրուցել. «Եթե Աստված ունես, ինչո՞ւ ես նեղության մեջ, ինչո՞ւ քեզ չի օգնում: Ինչո՞ւ եմ պարտքերդ շատանում: Կամ արդյոք Աստված կա՞: Իսկ եթե կա, Նա քեզ չի լսում»: Ես իմ ներսում զգացի հավատքի մի ուժ և սկսեցի դավանել ու ասել. «Ես հավատում եմ, որ Աստված կա: Ես հավատում եմ, որ նա ինձ լսում է: Ես հավատում եմ, որ Տերը

ինձ սիրում է: Եվ Նրա սիրո ապացույցը իր Որդու թափած սուրբ ու թանկ արյունն է: Եթե Աստված ինձ չօգնի էլ, ես էլի Նրան եմ հավատում, և Նա իմ Աստվածն է»:

Այս խոսքերից հետո չեմ զգացել, թե ինչպես եմ քնել: Անցավ երկու օր, ինձ զանգեցին ու մի մեծ գործ առաջարկեցին, որի միջոցով Աստված հոգաց իմ բոլոր հոգսերը: Ես հավատում եմ, որ Տերը մեր հավատարմությունն է ստուգում, և ոչ թե մեզ թողնում է: Փառք մեր Տիրոջը, որ մեզ հետ է հավիտյան:

**Արմեն եղբայր
Երևան, Ավանի փարածք**

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հաճախեք Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Տոփիանու 3.16-ում կարդում եմք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ցվեց, որով
Նրան հաճախ չկորցի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե դուք ուզում եք այնպիսի մոտիվից ծանոթանալ Աստծուն ու Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Սիարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55, 055-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Զարարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Սիշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Գիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Դամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոլիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուրիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ԿԱՐՈՂԱՆՈՒՄ ԵՍ ՆԵՐԵԼ

«Ուստի, եթե զոհասեղանի վրա քո ընծան մաքուցելու լինես և աշնարեղ հիշես, որ եղբայրդ քո դեմ մի բան ունի, քո ընծան քո՛ղ սեղանի առջև, նախ զնա՛ եղբորդ հեկո հաշտվի՛ր ու հեկո ե՛կ, ընծադ մաքուցի՛ր»:

Մատթեոս 5:23-24

«Եվ երբ աղոթքի կանգնեք, ներեցե՛ք, եթե մեկի դեմ մի բան ունեք, որպեսզի չեք Հայրն էլ, որ երկնքում է, ների չեզ չեք հանցանքները: Իսկ եթե դուք չներեք, չեք Հայրն էլ, որ երկնքում է, չեզ չի ների չեք հանցանքները»:

Մարկոս 11:25-26

«Սա է Իմ պարզիրանը, որ դուք միմյանց սիրեք, ինչպես ես չեզ սիրեցի»:

Հովհաննու 15:12

«Միմյանց հանդեպ քա՛ղցր եղեք, զքած, իրար ներելով, ինչպես որ Աստված Քրիստոսով չեզ ներեց»:

Եփեսացիս 4:32

«Ների՛ր մեզ մեր պարտքերը, ինչպես մենք էլ ներում ենք մեր պարտապաններին»:

Մատթեոս 6:12

«Չլինի քե չարությանը չարությամբ պատասխանեք, կամ նախապիներին նախապիներով, այլ ընդհակառակը՝ օրհնեցե՛ք իմանալով, որ կանչված եք օրհնություն ժառանգելու համար»:

Ա Պետրոս 3:9